

у тому числі сільськогосподарських; підвищенню конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому і зовнішньому ринках шляхом сприяння залученню інвестицій в усі сектори агропродовольчої сфери та впровадженню на цій основі сучасних технологій і менеджменту, розвитку кооперації, горизонтальної та вертикальної інтеграції; збільшенню обсягів виробництва і постачання на зовнішній ринок агропродовольчої продукції з високим ступенем доданої вартості; залученню коштів міжнародних фінансових організацій для розвитку аграрного сектора (у контексті подолання світової продовольчої кризи) та еколого-безпечного розвитку сільських територій, що й буде предметом наших подальших досліджень [4].

Список використаних джерел:

1. Алексеева Я.В. Заходи державного регулювання продовольчої безпеки / Я. В. Алексеева // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. № 2(49). – С. 183-188.
2. Мінприроди представило в Кабінеті Міністрів систему космічного моніторингу. – Режим доступу: http://agro.ua.net/news/news_34959.html.
3. Музыченко О. Аграриям предложили бороться со спекулянтами / О. Музыченко // Комментарии. – 2009. – № 159. – С. 4. – (13 фев.).
4. Олійник В.О. Напрямки вдосконалення державної продовольчої політики України в умовах глобалізації / В. О. Олійник // Теорія та практика державного управління. – 2015. – Вип. 3(38). – С. 340-348.
5. Програма економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава». Комітет з економічних реформ при Президентіві України. – Режим доступу: <http://municipal.gov.ua/articles/show/article/54>.

Крючок С.І.

здобувач,

Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВИРОБНИЦТВА

Об'єднуючим елементом у формуванні цілісної системи «наука-техніка-виробництво» виступає інноваційна діяльність. Інновації виступають важливою зв'язуючою ланкою доведення отриманих наукових результатів до їх використання у виробництві з метою підвищення ефективності діяльності. Термін «інновація» нині активно використовується як самостійно, так і для позначення низки близьких понять: «інноваційна діяльність», «інноваційний процес», «інноваційний потенціал» тощо.

Вчені-економісти визначають інновацію в залежності від об'єкта і предмета свого дослідження. Можна привести цілий ряд варіантів визначення сутності інновацій. Базове визначення інновацій було дано австрійським вченим Й. Шумпетером в книзі «Теория экономического развития», де ця категорія мала назву «нова комбінація», під якою він розумів іншу якість

засобів виробництва, яка досягається внаслідок введення нових засобів виробництва або його організації [7]. Автор виділяє п'ять типів інновацій: виробництво продукції з новими властивостями; впровадження нового методу виробництва; відкриття й освоєння нового ринку збуту товарів; зміни організації виробництва та його матеріально-технічного забезпечення; введення нових організаційних та інституційних форм. Але ми вважаємо, що перераховані типи інновацій, більш характеризують типи інноваційного процесу.

Ю. Морозов під інноваціями розуміє прибуткове використання нових технологій, видів продукції, організаційно-технічних і соціально-економічних рішень виробничого, фінансового, комерційного або іншого характеру [3]. Д. Соколов під інноваціями розуміє кінцевий результат створення і впровадження принципово нового або модифікованого нововведення, яке задовольняє конкретні суспільні потреби та дає можливість отримати економічний, соціальний, науково-технічний ефект [5]. Польський вчений М. Хучек пропонує розуміти під інновацією проведення змін в технології, техніці, організації, екології, економіці, в соціальній сфері підприємства [6].

Ряд західних економістів визначають інновацію в більш вузькому розумінні, як впровадження нових виробів, нових технологій. Інновація ототожнюється з промисловим виробництвом, з його технологією, технікою і виробами. На противагу цим поглядам, І. Вініченко розглядає інновацію, насамперед, як економічне і соціальне поняття, ніж технічне. Він підкреслює значущість інновації як інструмента створення капіталу [1]. О. Гончаренко трактує інновацію як сукупність технічних, виробничих і комерційних заходів, що призводять до виникнення нових і покращених існуючих промислових процесів і устаткування [2]. Б. Санто під інновацією розуміє суспільно-техніко-економічний процес, який через практичне використання ідей і винаходів приводить до створення кращих виробів, технологій, а інколи – до отримання додаткового доходу [4].

У словнику «Науково-технічний прогрес» інновація означає результат творчої діяльності, яка спрямована на розробку, створення і розповсюдження нових видів виробів, технологій, впровадження нових організаційних форм, тощо. Як зазначається в економічній енциклопедії, «інновації» – це новий підхід до конструювання, виробництва, збуту товарів, завдяки якому інвестор та його компанія здобувають переваги над конкурентами. В іншому енциклопедичному словнику бізнесмена «інновація» визначається як процес, направлений на складання, виробництво, розвиток та якісне удосконалення нових видів виробів, технологій, організаційних форм.

При дослідженні сутності поняття «інновації» доцільно відокремити поняття «нововведення» і «інновація». Нововведення являють собою оформлений результат фундаментальних, прикладних досліджень, розробок у тій чи іншій сфері діяльності щодо підвищення її ефективності. Вони можуть оформлятися у вигляді винаходів, патентів, товарних знаків, раціоналізаторських пропозицій щодо удосконалення продукту тощо. Для того, щоб впровадити нововведення, перетворити їх у форму інновацій та отримати позитивний результат, необхідно провести маркетингові

дослідження, НДДКР, організаційно-технологічну підготовку виробництва, оформити результати. Вкладення коштів в розробку нововведень – це тільки складова інноваційної діяльності, а головне – впровадження і отримання результату, що й характеризує інноваційну діяльність. Слід також зазначити, що в поняття «інновація», з нашої точки зору, не слід включати розробку, впровадження нових виробів, нових технологій, а також дифузю інновації. Такий підхід ототожнює «інновації» з інноваційним процесом, інноваційною діяльністю.

Ми є прихильниками широкого розуміння поняття «інновація», яка означає кінцевий результат впровадження нововведень у вигляді нових або удосконалених існуючих технологій, продукції послуг або інших організаційно-технічних рішень, які задовольняють суспільні потреби і дають економічний, науково-технічний, екологічний та інші ефекти. Діяльність, що спрямована на дослідження, розробку, підготовку виробництва, впровадження нововведень і їх розповсюдження в інші сфери називається інноваційною діяльністю. Аналіз літературних джерел з інновацій дозволив виявити найбільш важливі класифікаційні ознаки та запропонувати варіант класифікації, який базується на критеріях комплексності класифікаційних ознак.

Список використаних джерел:

1. Вініченко І.І. Інвестиційна діяльність аграрних підприємств: монографія / І.І. Вініченко. – Донецьк: Юго-Восток, 2010. – 444 с.
2. Гончаренко О.В. Інституціональне регулювання розвитку інновацій в агропромисловому виробництві: теорія, методологія, практика: монографія / О.В. Гончаренко. – Київ: ТОВ «ДКС Центр», 2014. – 440 с.
3. Морозов Ю.П. Инновационный менеджмент: учебное пособие [текст] / Ю.П. Морозов. – Н.Новгород: изд-во. ННГУ, – 2007. – 237 с.
4. Санто Б. Инновация как средства экономического развития. Перев. с венгерского [текст] / Б. Санто. – М.: Прогресс, – 1990. – 296 с.
5. Соколов Д., Шабанова М. Предпосылки анализа и формирование инновационной политики [текст] / Д. Соколов, М. Шабанова. – СПб: ГУЭФ. – 1997. – 327 с.
6. Хучек М. Социально-экономическое содержание инноваций на предприятии / М. Хучек // Вестник Московского университета. Сер. Экономика. – 2005. – № 9. – С. 47-53
7. Шумпетер И. Теория экономического развития: исследования предпринимательской прибыли, капитала, кредита и цикла конъюнктуры [текст] / И. Шумпетер. – М.: Прогресс, – 1982. – 455 с.